

Publicerad 2019-01-10 23:17 av rimbaudesque

*i feel like i'm waiting for a train at a bus stop*

**2019**

obetitlad dikt # 12 & 35

jag tittar på dig men får inget svar  
du stirrar på parketten  
jag skriver mina dikter med blod  
håller för mina ögon  
och öron  
för att slippa bli sårad

men det finns en gräns för  
hur mycket man kan skita i verkligheten

jag är snart framme nånstans  
vet inte var  
antagligen nåt slags hem  
som jag borde ha fötts i

du söker min blick  
och sedan tittar du bort  
du svarar inte på mina sms  
fast du bad om mitt nummer

om jag kunde läsa tankar  
skulle jag sluta skriva poesi  
om mitt hjärta inte vore blodrött  
så hade det bara varit dött

och jag skriver fortfarande  
om dig, och 2 andra personer  
ni byter liksom skepnad

ingen av er kommer jag glömma  
så länge min hjärna  
klarar av att drömma

---

--Trots allt--

vinterkylan kommer alldeles strax  
trots den där växthuseffekten  
och jag har varit en klantig max  
glömt vantarna hemma igen

säg mig, vem ska dra ditt hår  
bakom dina öron och smeka din kind  
i resten av våra åtskilda år  
när du har lämnat mig i vinterns vind

vem ska sjunga hela dagen  
direkt från hjärtat  
och vem ska sjunga från magen  
ingen är adekvat

vem ska hålla dina darrande händer  
och få dig att inse att du är tuff  
när du tvivlar på dina perfekta ränder  
vem ska du slå i fia med knuff?

jag kan känna din doft ännu  
och ja, den hänger kvar i luften  
den var svagare då än nu  
jag har alltid vigt mig för kärleken

jag har sett soldater falla  
jag har förlorat vänner  
jag har förklarat för alla  
att vi inte är ovänner

trots allt

---

tid utanför minnet, och minnen utan tid

han brukade bry sig  
men nu är han allvarligt sjuk  
han går iväg  
somnar med smärta i sin buk

vill sakna nån som delar mina sömmar  
leva för någon annan  
drömma om deras mardrömmar  
vore nåt att leva för

nu så sover han ensam  
insjunknen i sig själv  
han stirrar på en tom ram  
och saknar göta älv

spindlar kravlar över honom  
tiden är ett lokomotiv  
alla ansikten är som ett hån  
och han blir bara mer instabil

depression är som en ljummen livmoder  
en parasit suger ut det bästa ut ur mig  
jag har inte pratat med min moder  
sedan jag pratade med dig

jag stänger ute mig själv  
ett svart moln är över mig  
många har det värre än mig  
intelligenta personer som dig

jag torterar mig själv genom att leva  
att fortsätta är den ultimata perversiteten  
jag försöker göra mitt bästa att inte hata  
men jag somnar med en gaffel i själen

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren rimbaudesque med Poeter.se id #51326 innehar upphovsrätten